

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

100. An Milites D. Iacobi, Alcantaræ, Calatravæ, & præsertim Equites
Ierosolymitani possint confiteri sua peccata Confessariis non approbatis
ab Ordinario? Ex p. 8. tr. 7. & Misc. res. 96.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76429](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76429)

RESOL. XCIX.

An Equites D. Iohannis, D. Iacobi Alcantara, Calatrana, Montela, &c. possint confiteri cum Confessario non approbato ab Episcopo?

Et supponitur Concilium Tridentinum nihil innovasse circa approbationem Confessariorum Regularium; & ideo si habeant licentiam confitendi in itinere, possint eligere saecularem Sacerdotem non approbatum ab Ordinario?

Et ex doctrina huius Ref. inferuntur alij sex diversi casus ad supradictos equites pertinentes.

Et ultimo notatur, dictos Equites militares decenter accedere ad Sacramentum Penitentiae, & Eucharistiae ense, & pugione accinctos, & laicos, non obstante consuetudine contraria, si hoc facerent, nullum peccatum committere, imo neque irreuerentiam. Ex p. 3. tract. 1. Resol. 30.

§. 1. Suppono Concilium Tridentinum sess. 23. cap. 13. de reform. nihil innovasse circa approbationem Confessariorum Regularium, & ideo Regularium qui saecularium non auscultant confessiones, non egent Episcopi approbatione, * & si habent licentiam confitendi in itinere v. g. possunt eligere Sacerdotem saecularem non approbatum ab Ordinario. Et sic praeter Doctores, quos supra citavi, tenent Saer. Confessor. num. 6. Ochagavia de Sacram. tract. 2. quest. 38. num. 4. Ragucius in Lucerna Parochorum de absol. quest. 120. Vega in summ. tom. 1. cap. 62. col. 2. Ledelma in summ. tom. 1. tract. 13. diff. 4. & 11. Grassius part. 2. lib. 3. c. 5. n. 107. & tom. 1. lib. 6. const. 1. num. 14. Henriquez lib. 6. cap. 13. n. 1. Suarez tom. 4. disp. 28. sect. 4. num. 5. Campanili in dixer. var. car. rubr. 1. cap. 13. num. 58. Nauarrus c. 4. n. 7. & alij communiter.

2. Hoc autem supposito affirmatiue ad casum propositum respondent aliqui, quia, vt ego ipse satis probavi in part. 1. tract. 2. de immunit. Eccles. * resol. 49. & satis probat nouissime Ferdinandus Pizzarrus in Apolog. Apolog. in fauorem Ordinum Militarium in fine Historiae ditorum Ordinum, Matrici apud Ioannem Zongaliam. 1629. supradicti Equites sunt vere Religiosi, ergo non comprehenduntur in decreto Concilij Tridentini. Et ita hanc sententiam docet in terminis Ioannes Sancius vir doctissimus, & amicissimus in selectis, disput. 49. numer. 10. sic asserens. Equites S. Iohannis confiteri possunt Confessario Regulari, siue saeculari, non approbato per Episcopum: nam vere Religiosi sunt. Et num. 13. ita ait: Vere Religiosos esse Equites Christi, & de Ari in Lusitania, & Montela in Aragonia, & sancti Stephani in magno Ducatu Florentiae probabiliter arbitror; cum hi etiam Milites professionem trium votorum in manibus Praelatorum emittant, non aliter ac Milites sancti Iacobi, Alcantarae, & Calatravae, praeter Equites sancti Stephani, qui votum castitatis, obedientiae, & charitatis emittunt, & non paupertatis, vt ex Bulla Pij IV. ad fundationem concessa anno 1560. Cosimo de Medicis Florentiae Magno Duci constat, quam ego vidi. Et idem Iudico de quibuslibet aliis Religionibus militaribus, tria vota emittentibus in manibus Praelati, & a Sede Apostolica approbatis; omnes hi confiteri valebunt sua peccata ab Episcopo, & etiam aliis Sacerdotibus saecularibus similiter ab Episcopo non approbatis. Ita Sancius vbi supra. sed tu cogita, nam consuetudo est in contrarium.

Tom. VII.

3. Ex his omnibus inferitur primo, quod d. Equites in confessione tenentur dicere, se concubuisse cum homine Religioso ambo enim egerunt contra castitatem, voto solemniter Religionis addictam, & ita docet Mota libro secundo, capite 2. Paragrapho 23. numer. 6. vbi citat Ayalam, Rodriguez, Fenam, & alios.

4. Secundo filios supradictorum Equitum ex copula fornicaria habitos esse facilegros; docet ipse Mota vbi supra numer. 7. vide Franciscum Molinam, apud ipsum lib. 2. cap. 2. §. 39. numer. 32. sic asserit: [Los hijos, de los Caualleros de Santiago que enjendraron fuera del matrimonio son facilegros, y para que se dispense con ellos para algunas dignidades o para professar alguna Religión, para lo qual son inhabiles por los sacros canones, es menester particular dispensacion, nombrando esta circunstancia.]

5. Tertio notat idem Mota lib. 2. cap. 2. §. 21. numer. 3. & 5. quod si dicti Milites temerarie relinquant suum habitum, crucem scilicet, peccant mortaliter, & incurunt in excommunicationem constitutionis Pontificiae Clementis VIII. vnde possunt esse apostatae, sicut alij Religiosi deserendo habitum, vt probat dictus Mota lib. 2. cap. 1. §. 6. num. 5.

6. Quarto non possunt supradicti Equites transire ad aliam religionem sine licentia Magni Magistri, vt firmat ipse Mota lib. 1. cap. 1. §. 6. quod verò gaudeant privilegio fori, tabellarum, & canonis, etiam Nouitij, nos alibi etiam docuimus, & docent Henriquez lib. 7. cap. 25. numer. 7. Rodriguez tom. 1. cap. 80. numer. 17. & Mota lib. 2. cap. 2. §. 8. cum aliis.

7. Quinto notandum est per votum Equitum Diui Iacobi, Alcantarae, & Calatravae, &c. non dirimi matrimonium contrahendum, neque dissolui matrimonium ratum, non quia votum solemniter non sit, sed quia Summus Pontifex praescripsit illam formam, & modum, minuendo solemnitatem eius, quoad hoc scilicet vt hunc profitentibus, nubentibusque matrimonium non sit cassum. Vide dictum Motam libr. 1. cap. 2. §. 19. numer. 18. qui citat Nauarrum, quod non accideret in Equitibus Diui Iohannis dicendum est. Nam per illorum professionem dissoluitur matrimonium ratum, & communiter probant Doctores quidquid in contrarium asserat Sotus in 4. dist. 27. questione 1. articulo 4. Michael Medina de sac. hominum contin. lib. 1. cap. 36. & Sarmiento in defens. lib. de redditis part. 1. man. 56. num. 1.

8. Et tandem sexto contra quemdam imperitum Confessarium, notandum est, dictos Religiosos militares decenter accedere ad sacramenta Penitentiae, & Eucharistiae, ense, & pugione accinctos, vt late probat Sancius in selectis. disputat. 45. numer. 3. qui, numer. 6. probat etiam laicos, non obstante consuetudine in contrarium, si hoc facerent, peccatum nullum committere, imò nec irreuerentiam, si taliter accedant praehabita cognitione, non referre quidquam ense accinctos, seu absque illo accedere. Ita Sancius quem puto hanc sententiam tenere seculo scandalo, quod in tali casu difficiliter non contingere existimo.

RESOL. C.

An Milites D. Iacobi Alcantarae, Calatrana, &c. praesertim Equites Ierosolymitani possint confiteri sua peccata

34 §. adde & in R. 35. §. 1. cursum prope fin. & in R. 36. §. nec valet. inter med. & fin. v. respodco. & in to. 8. tr. 1. R. 11. §. 1. & feqq. & ibi in tr. 4. R. 28. à lin. 2. & in to. 9. tract. 2. cursum ex doctrina R. 167. & etiam breuiter in Ref. 169.

Sep. hoc infra in Ref. 49. §. Quae-ro secundo. ad med. & in to. 4. tr. 3. R. 98. §. & idco. & in to. 8. tr. 1. R. 11. §. Hinc.

peccata Confessariis non approbati ab Ordinario? Ex p. 8. tr. 7. & Misc. Ref. 96

Sup. hoc sup. in R. 87. cut. sim. in fin. & in R. 90. & 99 §. 2. in pr. & in tom. 1. tr. 3. R. 22. §. Quoad secundum & seqq. & in to. 2. tr. 2. R. 22. §. 2. ante med. & in to. 3. tr. 1. R. 39 §. vlt. & in R. 79. §. Ex quibus ante med. v. Et tandem & in to. 9. tr. 2. R. 162. prope fin. & R. citata ad lin. 12. huius textus ibi est 169. alia vero citata ad lin. 13. non facit ad rem. Et R. 46. citata ad lin. 11. ante fin. huius R. hic est supra 87. signanter in fine. Et R. 30. citata in hoc textu ad lin. 7. ante fin. Illius R. hic est R. antecedens. signanter in fine. eius §. 2. & c.

Sup. hac prima doctrina huius textus in §. 2. Ref. nor. seq. & in aliis eius annot.

Sup. hoc in tom. 1. tr. 3. Ref. 49. §. 1. sed lege eam per totam, & alias eius secundæ not.

§. 1. **A**ffirmatiuè respondet Bordonus in *conf. Regul. resol. 37. quæst. 26. num. 70.* quia ait ipse huiusmodi approbatio Episcopalis requiritur solum pro audiendis confessionibus personarum secularium: præfati autem Milites non sunt seculares, neque sub eo nomine veniunt in fauorabilibus, aut odiosis, consequenter non comprehenduntur in decreto Tridentino, quod procedit, etiam si non sint verè Religiosi, quia quoquo modo sint Religiosi, gaudent priuilegiis propriorum Religiosorum, gaudent enim priuilegiis fori, & Canonis, vt ex Doctoribus citatis refert Diana *tract. 2. de immunit. resol. 72.* & in alio eodem *tract. resol. 71.* & sunt exempti à iurisdictione Episcopi sicut ceteri Regulares exceptis quibusdam casibus, quatenus gerunt vicem personæ publicæ apud seculares. Rodriq. *tom. 2. q. 59. art. 5. §. Secundo;* ergo gaudent priuilegio confitendi non approbati ab Episcopo; sufficit ergo quod confiteantur iuxta decreta suarum regularum. Ita tenent Sancius in *selectis disp. cap. 49 n. 1. & 13.* apud Barbosa *hic n. 11.* qui tamen loquitur in specie de Maltenfibus, vbi alios citat, & Dianam *Misc. 2. resol. 46. in fin.* cui hæc opinio non placet, sed huius displicentiæ nullam rationem refert, quod mihi displicet in tanto viro, qui tamen *resol. 30. de dub. reg. nobiscum* sentit. Huc vique Bordonus; sed ego in *d. resol. 30* non sentio cum Bordonis, vt ipse dicit & ideo me recognoscant Lectores, nam ibi aliquos adduco sententiam Bordonis tenentes; quam tamen relinquo aliis cogitandam, & assero consuetudinem esse in contrarium, vt nunc iterum doceo; & video dictos milites quoad receptionem Sacramentorum dependere ab Ordinariis locorum.

RESOL. CI.

Quis in Religione obtinuit licentiam à Superiore confitendi per spatium octo dierum cum quodam Sacerdote, à quo absolutionem obtinuit, post aliquos dies recordatus aliquorum peccatorum, quæ sunt, an possit illa confiteri cum supra dicto Sacerdote?
Et inferitur, habentem licentiam audiendi confessiones ad tempus, posse eò transacto, prosequi confessionem antea ceptam. Ex p. 6. tr. 7. & Misc. 2. Ref. 46.

§. 1. **V**idetur negatiuè respondendum ex Zambrano *de casib. occurrent. temp. mort. cap. 4. dub. 5. numer. 2.* Sanchez in *summa, tom. 1. lib. 2. cap. 13. numer. 15.* asserentibus, si iam Sacerdos in articulo mortis à peccatis absoluat moribundum, non posse cum superueniente legitimo Confessario amplius audire peccata oblita: ita & in casu nostro cum ad ministrandum Sacramentum requiritur necessariò potestas iurisdictionis, quæ si delegata est, vt erat in casu de quo loquimur, cessat elapso tempore, ad quod vique fuerat concessa. Ergo, & c.

2. Sed quia tunc consulens non habebat alia peccata mortalia, nisi illa oblita in præterita confessione, & multum ruborem habebat confitendi cum alio Confessario: ego tunc existimaui potuisse illum primum Confessarium non obstante tempore elapso, & confessione finita, talia peccata oblita audire, & absolvere sine alia Superioris licentia. Et hunc casum postea inueni ita fuisse decisum in casibus Bononiensibus anno 1539. mense Octobri *casu* 2. vbi sic habetur. Si Titius non habeat aliud peccatum mortale præter illa duo oblita in confes-

ne facta Caio Sacerdoti, tunc approbato ad confessiones, probabile videtur posse confiteri, & absolui ab eodem Caio, etiam non obtenta noua approbatione iam expirata. Ratio est, quia licet fuerit ante quatuor menses absolutus sacramentaliter à Caio, & ita videatur iudicium illud completum, opusque sit per nouam confessionem nouum instituire iudicium, in quo videtur Caius ex defectu approbationis iam expirata non habere iurisdictionem: nihilominus cum illa duo peccata mortalia oblita verè spectent ad priorem illam confessionem sacramentalem factam Caio tunc habenti necessariam iurisdictionem, videntur esse etiam nunc pars illius iudicij, seu causæ iam ceptæ à Caio Sacerdote, Et consequenter respectu istorum duorum peccatorum mortalium oblitorum non videtur expirasse in Caio antiqua iurisdictione respectu Titij penitentis circa illa duo peccata mortalia oblita, quæ adhuc videntur, vt diximus, esse pars præterita illius confessionis: & ista noua confessio non est ita independens à præterita, vt non sit aliquo modo moraliter pars, seu complementum illius. Est autem valde probabile, habentem licentiam audiendi confessiones ad tempus, posse eò transacto prosequi confessionem antea ceptam. Hæc omnia habentur in prædicta decisione, quæ indiuidualiter casum nostrum confirmant.

RESOL. CII.

An Regulares absentes cum licentia, vt possint confiteri, que Confessario confiteri possint absolui à reseruat.
Ex p. 3. tr. 2. Ref. 119.

§. 1. **A**ffirmatiuam sententiam docere Peregrinum ad Fratres, §. 2. in *Scholio* notat Alphonsus de Leone *de offic. & potest. Confess. tom. 2. recollect. 11 n. 31.* eo quod quando conceditur licentia eligendi Confessarium extra ordinem causa itineris, vel commorationis in locis distantibus à Monasterio, conceditur etiam tacite licentia, vt à reseruatibus absoluitur.

2. Verum hæc opinio mihi non placet, quia facultas generaliter concessa eligendi Confessarium, non extenditur ad reseruata, vt ex multis textibus & rationibus probat Tamburinus *de iure Abbatum, tom. 2. disput. 6. quæst. 8. num. 4.* Suarez *tom. 4. disp. 27. sect. 4. num. 4.* Homobonus *de casib. reseru. part. 1. cap. 2. Fagundez prac. 2. lib. 8. cap. 8. num. 12.* Layman *lib. 5. tract. 6. cap. 10. num. 20.* Io. de la Cruz *de stat. Relig. lib. 2. c. 6. dub. 11. confid. 2.* & ex nostris P. Megala in *1. part. lib. 1. c. 10. n. 15.* & alij. Ratio est, quia in generali concessione non veniunt ea, que specialiter si peterentur, non essent concedenda, indecens enim esset, vt Sacerdotes seculares peccata grauius Religiosorum audirent, & ideo hæc licentiam contra Peregrinum, præter DD. citatos, tenent etiam Miranda in *manual. Pralat. tom. 2. q. 3. art. 6. concl. 2.* vbi sic ait. In generali concessione facta Religiosis à Prælati, vt possint eligere Confessarium, que voluerint, non comprehenditur absolutio à casibus reseruatibus; nec etiam villo modo credendum est, quod quispiam sanæ mentis Prælati sic indiscriminatim suam auctoritatem concedat alicui sibi subdito, vt absoluitur à casibus reseruatibus. Non enim conuenit peccata grauius aliis extra Ordinem propalare. Nec prædictis obstat, quod Fratres itinerantes, vel à Monasterio absentes propter scandalum debeant celebrare, & per consequens ante celebrationem præmittere confessionem omnium peccatorum, ac proinde debere præsumi in dicta generali concessione intelligendam